

Capitolul 3

ABILITĂȚII ȘI EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN SECOLUL 21

**Hacer Erbası¹, Seyit Ahmet Erdogan², Omer Kocer³, Erdem Sariaslan⁴,
Andzelika Teresa Jachimovič⁵**

¹*Besime Özderici Ortaokulu (TURKEY)*

²*Besime Özderici Ortaokulu (TURKEY)*

³*Kadir Has Ortaokulu (TURKEY)*

⁴*Kadir Has Ortaokulu (TURKEY)*

⁵*Traku Rajono Savivaldybes Pedagogine Psichologine Tarnyba (LITHUANIA)*
hacererbasi@hotmail.com, jachimowiczat@yahoo.pl

1 INTRODUCERE

Acest capitol tratează abilitățile secolului XXI care se referă în general la abilitățile de nivel înalt și tendințele de învățare pe care elevii trebuie să le dezvolte pentru a reuși în era informației. Aceste abilități sunt solicitate de educatori, lideri de afaceri, academicieni și instituții guvernamentale în societatea și viața de afaceri din secolul XXI. Mai mult, capitolul va aborda problemele legate de Educația Incluzivă.

În timp ce educația se transformă într-un fenomen cu creștere rapidă în era informațională în care trăim, faptul că toată lumea are acces la informație este văzut ca un indicator important al nivelului de dezvoltare al țărilor. Pe de altă parte, educația este un instrument important pentru politica și economia mondială cu funcția de a educa forță de muncă umană calificată. Odată cu schimbările sociale, educația a început să fie tratată ca un drept al omului de care toți oamenii ar trebui să beneficieze, cu șanse egale, fără nicio discriminare (Akçamete, Büyükkarakaya, Bayraklı & Yıldırım, 2012).

Potrivit UNESCO (2014), educația incluzivă este definită ca „un proces de abordare și de răspuns la diversitatea nevoilor tuturor cursanților prin creșterea participării la învățare, culturi și comunități și prin reducerea excluziunii în și din educație”.

2 COMPETENȚE ALE SECOLULUI 21

2.1 Care sunt „abilitățile secolului 21” și de ce sunt acestea importante?

2.1.1 Contextul în care au fost dezvoltate competențele secolului XXI

Este dificil de prezis ce fel de locuri de muncă vor avea elevii din clasa I în viitor. Cu toate acestea, este deja clar că vor trebui să-și folosească gândirea critică, să evalueze în mod obiectiv informațiile primite, să genereze idei originale, să fie capabili să lucreze în echipă, să învețe constant, precum și să se schimbe și să se analizeze.

După cum vedem lumea modernă, aceasta pare a fi instabilă, dinamică și solicitantă. Ritmul vieții crește, viața de zi cu zi ne obligă să fim activi, cu mintea deschisă și pregătiți pentru schimbare. Ne confruntăm cu provocarea de a intra efectiv într-o lume de relații complexe, conexiuni și soluții. Nimic nu este simplu, nimic nu este evident și lipsit de ambiguitate. Metodele cunoscute nu funcționează întotdeauna, iar soluțiile transmise din generație în generație nu funcționează deloc.

Din ce în ce mai des ne simțim confuzi și ne este frică de cum vom reuși în această realitate dură. Cum vor reuși copiii noștri? Ne poți ajuta cu asta? În mod firesc ne îndreptăm atenția către școală (înțeleasă pe scară largă – de la grădiniță până la universitate) și profesorii care lucrează acolo. La urma urmei, există experți în școală, oameni care sunt gata să susțină dezvoltarea, să lărgescă orizonturile gândirii și să ajute la stăpânirea noilor abilități utile. Dar întrebarea este dacă profesorul însuși este pregătit să depășească această provocare? Are el competențele de a educa copiii și adolescenții în direcțiile dorite în prezent? Din păcate, răspunsul la o astfel de întrebare nu este evident și lipsit de ambiguitate. Cu toate acestea, înainte de a accepta sau de a respinge o astfel de abordare, trebuie să se răspundă la următoarele întrebări:

- Care sunt competențele cheie și în funcție de ce reglementări sunt prezentate pentru discuția despre educația și dezvoltarea umană?
- Care este capacitatea școlii de a răspunde eficient nevoii de dezvoltare a competențelor pentru copii și tineri?
- Ce obstacole împiedică sau chiar fac imposibil acest lucru?
- Ce rol are profesorul de jucat în acest sens? Cum este el pregătit pentru asta?

Activitățile educaționale curente legate de competențele cheie se bazează pe recomandarea Consiliului European din 22 mai 2018 privind competențele cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

Problema acestor competențe a fost ridicată de Uniunea Europeană mult mai devreme, în 2006, când țările Uniunii Europene au adoptat o recomandare privind competențele cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții. Consiliul (2018) a explicat că „competențe-cheie sunt acelea a căror pregătire este necesară pentru toți – împlinire și dezvoltare personală, angajare, incluziune socială, un stil de viață durabil, o viață de succes într-o societate pașnică, managementul vieții sănătoase și cetățenie activă”. Acestea sunt dezvoltate luând în considerare o perspectivă de învățare pe tot parcursul vieții, de la copilărie timpurie până la învățarea pe tot parcursul vieții, prin învățarea formală, informală și auto-dirijată în toate contextele, inclusiv în familie, școală, la locul de muncă, cartier și alte comunități. Trebuie subliniat faptul că toate cele opt competențe identificate de Consiliu sunt la fel de importante și fiecare dintre ele este semnificativă pentru o viață de succes în societate.

2.1.2. Competențele secolului 21 conform Consiliului European

Nu există niciun avantaj între ele, niciunul nu este mai important decât ceilalți. Avem nevoie de toate aceste competențe pentru a fi eficiente în fața provocărilor secolului XXI. Consiliul European (2018) a identificat opt competențe cheie în sistemul său:

1. Competență de alfabetizare
2. Competență multilingvă
3. Competență matematică și competență în știință, tehnologie și inginerie
4. Competență digitală
5. Competență personală, socială și de a învăța să înveți
6. Competența de cetățenie
7. Competență antreprenorială
8. Conștientizare culturală și competență de exprimare.

Fig. 1 Hartă despre cum/unde să pot dobândi abilități

„Pe măsură ce situația se schimbă radical în secolul 21, noi, ca umanitate, intrăm într-o criză, care atât în viața socială, cât și în cea personală, înseamnă un lucru simplu – o situație pentru care nu avem soluții pregătite dinainte. Crearea de soluții noi, neconvenționale, nepregătite pentru o nouă provocare necesită creativitate care trebuie încurajată.”

Abilități esențiale ale secolului 21 care sunt menționate în diverse surse – creativitate, gândire critică, rezolvare de probleme, comunicare, colaborare. Creativitatea este adesea descrisă ca fiind capacitatea de a acționa în situații fără o soluție cunoscută. Procesul creativ combină interogarea, explorarea și imaginația intuitivă, combinând și elemente incompatibile. Alături de joc și experimentare, abilitățile tehnice, perseverența, eșecul și toleranța la incertitudine joacă un rol important aici. Creativitatea include și capacitatea de a lucra în echipă cu oameni cu diferite moduri de gândire.

În secolul trecut, expertiza era indicată de o singură diplomă, și era suficientă pentru a avea și a păstra un loc de muncă pe viață. În secolul 21, este clar că cunoștințele vor trebui actualizate în mod constant, abilitățile existente consolidate și altele noi învățate pentru a putea privi deschis și critic schimbările în curs și pentru a se adapta cu succes la o piață a muncii în schimbare.”

Potrivit lui Laužikaitė (2010), șeful asociației „Kūrybinės jungtys” (EN. Conexiuni creative), gândirea critică este mai relevantă acum ca niciodată – în fiecare zi ne confruntăm cu situații în care trebuie să alegem ce informații putem numi corecte și cum să nu devenim victima știrilor false. „Prin faptul că nu putem gândi critic și pune la îndoială informațiile pe care le primim, devenim din ce în ce mai vulnerabili și mai ușor de manipulat”, spune expertul în învățare creativă.

Alte abilități la fel de importante sunt conducerea și dezvoltarea personală. Acestea sunt lucrurile care te ajută să înțelegi și să regândești cine ești, ce îți dorești. Acestea sunt obiceiuri care te ajută să înveți constant, să crești, să atingi obiective și să-ți asumi responsabilitatea. Experții în învățare creativă recomandă să vorbești cu copiii despre ce este succesul, fericirea, dacă se simt ei înșiși

fericiți, ce îi face fericiți și de ce? Conversația poate fi începută mult mai devreme decât ar părea necesar.

OCDE (2005) afirmă că îmbunătățirea calității formării cadrelor didactice este o schimbare sistematică care ar putea duce la o performanță școlară mai bună.

Trebuie să vorbim despre sisteme educaționale responsabile și flexibile, care să răspundă calitativ nevoilor educaționale ale copiilor, tinerilor și adulților. Unul dintre cele mai semnificative criterii este dezvoltarea capacității de a învăța, care este inseparabilă de ideea de învățare pe tot parcursul vieții. Ar trebui să acordăm și mai multă atenție dezvoltării cercetării, tehnologiei și inovării, cooperării regionale și internaționale mai strânse și parteneriatelor pentru a atinge obiectivul cheie al educației incluzive, echitabile și de înaltă calitate și al învățării pe tot parcursul vieții pentru toți.

Este important să construim o punte între abilitățile umane și înțelepciune. Abilitățile sunt formate și se îmbunătățesc foarte repede. Și înțelepciunea este derivată din experiență.

2.1.3 Competențele secolului 21 în concursul de învățare pe tot parcursul vieții

Abilitățile de secol XXI permit indivizilor să răspundă nevoilor secolului în care trăiesc, să supraviețuiască și să fie productivi, ele putând fi dobândite în mare parte prin educație. În acest context, în timp ce școala primară este o etapă educațională de bază și importantă în dobândirea abilităților din secolul 21 pentru elevi, cu gama sa de cursuri cu mai multe fațete, programele de învățământ sunt, de asemenea, ghidurile principale în acest pas.

Potrivit Beers (2011), secolul 21 este considerat începutul erei digitale cu o creștere fără precedent în tehnologie și ulterior cu boom-ul informațional. Noile tehnologii și instrumente se reînnoiesc și se îmbunătățesc în mod constant aproape fără a intra în viața noastră de zi cu zi.

Paralel cu această schimbare, în secolul al XXI-lea, abilitățile pe care oamenii ar trebui să le aibă în viața de afaceri, ca cetățeni civili și în contextul autoactualizării diferă considerabil față de secolul al XX-lea, iar așteptările de la indivizi se modifică și ele (Dede, 2009). ; Wagner, 2008a). Se așteaptă acum ca indivizii epocii noastre să fie capabili să se adapteze la schimbările și evoluțiile rapide, să folosească informațiile obținute în viața lor și, în consecință, să aibă un loc în societate, să ia deciziile corecte, să fie productivi și să aibă abilitățile necesare pentru a trăi în societate.

Abilitățile secolului XXI care exprimă abilități de nivel înalt și tendințe de învățare care trebuie dezvoltate pentru a avea succes în era informațională sunt abilitățile care includ atât cunoștințe, cât și abilități și apar prin amestecarea acestor două concepte (Dede, 2009).

Multe instituții sau organizații au clasificat competențele din secolul 21 în moduri diferite (după cum s-a menționat mai sus). Belet Boyacı și Atalay (2016) subliniază că abilitățile secolului 21 sunt clasificate ca abilități de învățare și reînnoire, viață și carieră, abilități de informare, media și tehnologie în P21 (Parteneriat pentru abilități secolului 21, 2009); gândire creativă, comunicare eficientă, productivitate ridicată, alfabetizare în era digitală la NCREL (Laboratorul Regional de Educație Nord Central, 2003); creativitate și inovare, gândire critică, rezolvarea problemelor și luarea deciziilor, comunicare și colaborare, cetățenie digitală, aplicații și concepte tehnologice, cercetare și fluentă a cunoștințelor în NETS/ISTE (Societatea Internațională pentru Educație Tehnologică, 2007); interacțiunea cu grupuri eterogene și utilizarea instrumentelor tehnologice în OCDE (2005). Se vede că creativitatea, gândirea critică, lucrul în colaborare și rezolvarea problemelor sunt accentuate în toate clasificările abilităților secolului XXI.

Parteneriatul P21 (2009), abordează abilitățile secolului XXI în trei categorii; abilități de învățare și reînnoire, abilități de viață și de carieră și abilități de informare, mass-media și tehnologie. Abilitățile de învățare și reînnoire constau în abilități de rezolvare a problemelor și gândire critică, colaborare și comunicare, creativitate și abilități de reînnoire.

Conform acestei clasificări, abilitățile de viață și de carieră constau în flexibilitate și adaptabilitate, inițiativă și autogestionare, abilități sociale și interculturale, abilități de conducere și responsabilitate; Abilitățile informaționale, media și tehnologice constau din alfabetizare informațională, alfabetizare media și abilități de calificare în informare, comunicare și tehnologie (alfabetizare tehnologică). Având în vedere că abilitățile pe care indivizii trebuie să le dezvolte pentru a supraviețui și a se adapta la

societate nu pot fi dobândite decât prin educație, se poate afirma ca o necesitate creșterea de persoane care să poată face față cerințelor secolului XXI și să facă față problemelor cu vârsta (Tutkun, 2010).

Deși indivizii pot dobândi abilități de secol XXI prin educație la toate nivelurile de învățământ, de la școala primară până la învățământul superior, se consideră important ca aceste abilități să fie predate elevilor, în special de la nivelul școlii primare. Pentru că școala primară este un pas foarte important în stabilirea bazelor abilităților pe care indivizii le vor folosi în viața lor, cum ar fi luarea de decizii, gândirea independentă, rezolvarea problemelor și gândirea critică (Silva, 2009).

În secolul 21, este foarte important să se educe persoane care nu numai să aibă acces la informații, ci să și producă cunoștințe, să coopereze și să lucreze în echipă, să își asume responsabilitatea, să aibă abilități de comunicare verbală și scrisă, să gândească, să fie creativi, flexibili, să cerceteze și care au competența de rezolvare a problemelor. Este posibil ca elevii să se dezvolte cognitiv, social și emoțional numai dacă pot comunica eficient, dacă își dezvoltă abilitățile lingvistice și dacă își pot folosi limba maternă corect și cu subtilitățile limbii. Aceste competențe sunt în concordanță cu abilitățile secolului XXI.

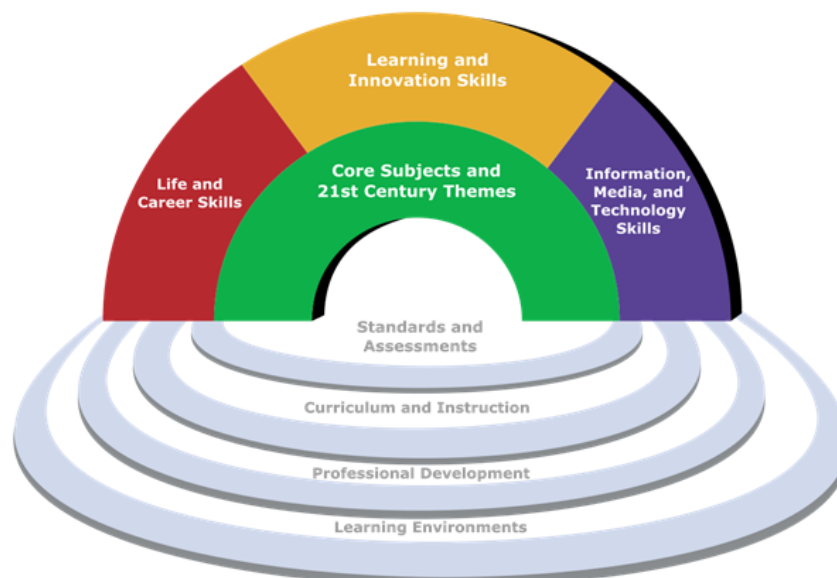

Fig. 2 Subiecte de bază și teme ale secolului XXI

Creat de: Partnership for 21st Century Skills ://www.21stcenturyskills.org/

Conform acestui tabel întocmit de platforma P21 cu contribuțiile profesorilor, cadrelor universitare și liderilor din lumea afacerilor, sunt prezentate abilitățile pe care elevii secolului XXI ar trebui să le dobândească și subiectele utile de învățat, precum și sistemele care pot fi utilizate pentru a susține aceste abilități. Subtitlurile competențelor din tabel sunt, de asemenea, enumerate după cum urmează:

1. Abilități de învățare și reînnoire
 - Creativitate și reînnoire
 - Gândire critică și rezolvare de probleme
 - Comunicare și Cooperare
2. Abilități de informare, mass-media și tehnologie
 - Alfabetizarea informațională
 - Competența mediatică
 - Tehnologiile informației și comunicațiilor (TIC).
3. Abilități de viață și profesionale
 - Flexibilitate și adaptabilitate
 - Antreprenariat și Autoorientare

- Abilități sociale și interculturale
- Productivitate și responsabilitate
- Leadership și Responsabilitate

În această listă, abilitățile de „comunicare, adaptare și inovare” constituie scheletul principal al abilităților de care vor avea nevoie indivizii din secolul al XXI-lea. Motivul este că se formează o lume nouă, în care tehnologia se dezvoltă rapid și ocupă tot mai mult spațiu în viața noastră. Progresele tehnologice scurtează distanțele și măresc viteza tuturor tipurilor de comunicare și producție. Dintre aceste echilibre schimbătoare, câștigătorul va fi cel care se adaptează cel mai rapid la nou.

În ceea ce privește adaptarea, aceasta este activată prin comunicare. Mai mult, resursele prin care avem acces la informații sunt în creștere. Internetul devine un bazin de resurse. Obținerea informațiilor corecte fără a te îneca în acest bazin este posibilă prin tehnologie și alfabetizare informațională. Mai mult decât atât, această nouă lume în continuă schimbare se așteaptă ca tu să produci constant, mai important, să produci lucruri noi și să ții pasul cu această schimbare. Prin urmare, abilitățile de inovare vor fi abilități indispensabile pe care ar trebui să le aibă indivizii viitorului.

Toate aceste abilități care se așteaptă să fie dobândite în secolul 21 sunt strâns legate de conceptul de învățare pe tot parcursul vieții în ansamblu. Continuarea activităților de învățare pe tot parcursul vieții pentru ca elevii să își dezvolte cunoștințele și competențele într-o perspectivă legată de abilitățile personale, civice, sociale și/sau de angajare va fi o abordare adecvată cerințelor vârstei.

2.2 Educația incluzivă

2.2.1 O introducere în educația incluzivă

Pe măsură ce țările încearcă să-și consolideze sistemele naționale de educație, ele continuă să întâmpine mari dificultăți în a găsi modalități de a implica toți cursanții în acest proces și de a se asigura că fiecare individ are șanse egale pentru dezvoltarea educațională. Educația ca drept fundamental al omului este consacrată în Declarația Universală a Drepturilor Omului din 1948. În domeniul de aplicare al declarației, este considerat important să „combatem sărăcia globală, să îmbunătățim sănătatea și să le permitem oamenilor să joace un rol activ în societățile lor”. Educația incluzivă este, pur și simplu, un drept fundamental prin care toată lumea are acces la educație fără discriminare. (UNESCO, 1994; Stubbs, 2008; Haug, 2017).

Educația incluzivă este o filozofie care reunește elevi, familii, educatori și membri ai societății în scopul acceptării, apartenenței și devenirii unei societăți în școală. (Salend, 2011).

Scopul principal al practicilor educaționale incluzive este eliminarea excluziunii și discriminării care pot apărea din prejudecăți și atitudini negative cu privire la diferitele caracteristici și circumstanțe ale indivizilor din mediile educaționale. Deoarece educația afectează în mod direct toți indivizii societății, un sistem educațional incluziv este esențial pentru construirea unei societăți cu o experiență educațională înalt calificată și fără discriminare. Deși gradul de conștientizare a educației incluzive a crescut recent, prezența copiilor care nu sunt școlari din diferite motive sau care continuă să experimenteze experiențe educaționale negative indică nevoia de îmbunătățiri în acest domeniu.

Educația incluzivă este o filozofie bazată pe convingerea că educația este necesară pentru ca fiecare persoană să participe la societate. Această înțelegere recunoaște diferențele dintre oameni și susține că fiecare copil are dreptul la educație. Atunci când este implementat un program de educație incluzivă, beneficiază atât din punct de vedere social, cât și din punct de vedere academic indivizii care au nevoie de educație specială și colegii lor. Acceptarea se dezvoltă mai întâi în mediul școlar, apoi se mută acasă și la locul de muncă în comunitate. Incluziunea este o filozofie educațională și susține scopul fiecărui individ de a participa la viața socială în toate sensurile.

2.2.2. Principii de bază ale educației incluzive

Conform cercetării Educației Incluzive realizate de Sue Stubbs;

- Tuturor copiilor ar trebui să li se ofere posibilitatea de a exprima alternativ și de a folosi aspectul la care sunt buni.
- Adaptările ar trebui să fie adaptate nevoilor tuturor elevilor.
- Tehnologia actuală ar trebui utilizată eficient.
- Incluziunea nu trebuie luată în considerare doar în context fizic, ci și în termeni de practici cognitive, sociale, afective, educaționale.
- Aranjamentele pentru elev ar trebui făcute fără a le analiza.

2.2.3 Principalul motiv al educației incluzive

Potrivit Amnesty International, principalul motiv al educației incluzive este „discriminarea”.

Discriminarea între oameni începe de la o vârstă fragedă în funcție de sex, venit, origine etnică, limbile pe care le vorbesc, religiile în care cred, dizabilități sau cu totul alte motive. Astăzi, din păcate, această distincție împiedică fiecare copil să aibă șansa de a primi o educație egală și de a participa la activități sociale și culturale.

Amnesty International descrie discriminarea ca fiind o situație în care o persoană nu se poate bucura de drepturile omului și de alte drepturi legale în mod egal cu ceilalți din cauza unei diferențieri inechitabile în ceea ce privește politica, legea sau tratamentul.

Discriminarea este un proces legat de toate atitudinile și comportamentele negative care sunt alimentate de prejudecăți împotriva membrilor unui grup sau grupul în sine. Prejudecățile și, prin urmare, discriminarea duc la gânduri negative față de grupul sau membrii grupului, precum și la atitudini care includ emoții negative, de la antipatie, dispreț, evitare și ură. (Göregenli, 2008)

- Discriminarea directă: se referă în mod clar la tratamentul inegal al unei persoane, unui grup sau al unui segment al societății din cauza diferențelor de credință, limbă, religie sau etnie și așa mai departe. Tratamentul diferit include o gamă largă de forme de discriminare, de la batjocorirea deschisă, denigrare sau batjocorire, până la diseminarea discursului instigator la ură care incită la discriminare împotriva acestor grupuri. Maltratarea unui elev în clasă din cauza etniei sale și excluderea constantă a unui elev din cauza aspectului său sunt exemple de discriminare în mediul educațional.
- Discriminarea indirectă: descrie atitudini greu de recunoscut, care operează prin insinuări sau forme indirecte de exprimare sau, uneori, discriminează anumite segmente în ceea ce privește consecințele lor, deși nu creează situații aparent problematice. „Ignorarea” este una dintre cele mai evidente forme de astfel de discriminare. Un exemplu al acestui tip de discriminare este că, în mediul de clasă, profesorul ignoră afirmațiile elevului care este etichetat obraznic și îi pasă mai mult de afirmațiile elevului de succes.

În plus, educația incluzivă se justifică pe trei baze separate, conform UNESCO:

A. Justificare Educațională:

- Școlile incluzive dezvoltă metode de predare care răspund diversității individuale, iar acest lucru este în beneficiul tuturor elevilor.
- Într-o predare diferențiată/diversificată bazată pe performanța educațională a elevului și pe nevoile individuale în loc de o predare standard, este mult mai probabil ca toți elevii să participe și să beneficieze de procesele de învățare.

B. Justificare Socială:

- Școlile incluzive vor crea fundația pentru o societate mai justă și mai incluzivă prin crearea unei schimbări de atitudine.

C. Justificare Economică:

- Școlile care predau la toți elevii împreună costă mai puțin decât un sistem de învățământ mai complex în care sunt înființate școli diferite pentru diferite grupuri de elevi.

2.2.4. Beneficii ale educației incluzive

- Toți elevii, indiferent de abilitățile și competențele lor, au drepturi egale.
- Ei pot primi ajutor individual de la un profesor în procesul de învățare.
- Copiii cu nevoi speciale pot dobândi abilități sociale și abilități de comunicare.
- Pot obține o educație de calitate și, pe viitor, - să studieze la o universitate, să stăpânească o profesie, să devină un membru deplin și independent al societății.
- Copiii obișnuiți își pot dezvolta calități umane precum empatia, răbdarea, toleranța.

2.2.5. Școli incluzive

- Școala incluzivă este un concept folosit pentru a descrie școlile care consideră că toți elevii pot, în ciuda diferențelor lor, să dezvolte o înțelegere comună și prețuiesc drepturile personale și egalitatea.
- Într-o școală incluzivă, elevii din toate grupurile culturale, etnice și socio-economice, elevii a căror limbă maternă este diferită, elevii care tocmai au aderat la societatea existentă sunt văzuți ca componente importante ale școlii.
- O școală incluzivă exprimă o orientare educațională care îmbrățișează și prețuiește diferențele mai degrabă decât o strategie sau o practică.

2.2.6. Caracteristici ale educației incluzive

A. Conducere dedicată

Administratorii în poziții de conducere în școlile incluzive (de exemplu, directorii) și profesorii (de exemplu, șefii de grup) joacă un rol important în stabilirea unei viziuni pentru școală în contextul incluziunii, găsirea de sprijin pentru această viziune și colaborarea cu personalul școlii pentru a face școala o școală de succes. Multe studii arată că leadershipul poate fi cel mai important sprijin sau cel mai mare obstacol în calea dezvoltării unei școli incluzive. Managerii și profesorii în poziții de conducere iau parte la chestiuni, în principal, cum ar fi:

- ajutarea elevilor, personalului și familiilor să înțeleagă incluziunea ca fiind filozofia de bază a școlii.
- conducerea personalului școlar în implementarea noilor abordări implementate în înțelegerea educației incluzive.
- încurajarea și sprijinirea cadrelor didactice să implementeze noi metode și strategii care susțin incluziunea.
- educarea familiilor și a comunității locale cu privire la înțelegerea de către școală a incluziunii.

B. Mediu de învățare democratic

Unei școli incluzive îi pasă de diferențele individuale, îi pasă de participarea elevilor și sprijină toate părțile interesate ale școlii (profesori, elevi, personal administrativ și familii) să își asume responsabilitatea, precum și responsabilitatea pentru activitățile de învățare și predare.

Una dintre cele mai importante caracteristici ale unei școli incluzive este egalitatea. Într-o școală incluzivă, toți elevii și personalul sunt tratați cu respect și corectitudine, iar toate opiniile și contribuțiile sunt apreciate.

O altă caracteristică importantă este colaborarea; toate părțile interesate din interiorul și din afara școlii au o înțelegere a lucrului împreună pentru succesul școlii și al elevilor săi.

Una dintre cerințele de bază ale unei școli incluzive sunt mediile democratice de clasă. În aceste medii de clasă, elevii își pot împărtăși ideile, pot stabili în comun regulile clasei și au dreptul de a lua decizii cu privire la propria lor învățare și calitățile mediului de învățare.

C. Cultură școlară susținătoare

Crearea unei culturi școlare sigure, pozitive și puternice este unul dintre cei mai importanți pași pentru a deveni o școală incluzivă. Iată câțiva pași pe care administratorii școlii și profesorii îi pot face pentru a crea o cultură școlară incluzivă:

- invitarea familiilor și a reprezentanților comunității locale să viziteze școli și clase pentru a ajuta la proiecte și a participa la predare;
- oferirea elevilor de oportunități de a participa activ la predare și de a conduce,
- încurajarea tuturor părților interesate din școală să trimită recomandări și să gestioneze implementarea recomandărilor transmise;
- susținerea unor evenimente și sărbători la scară mică sau mare care susțin diferențele din școală.

D. Conținut incluziv

În sălile de clasă incluzive, profesorii ar trebui să organizeze conținut și activități de predare într-un mod care să abordeze diferite stiluri de învățare și să includă elevi cu abilități și interese diferite, ținând cont de diferențele personale și culturale.

Conținutul prezentat în sălile de clasă incluzive ar trebui să atragă elevii, subiectele de cercetare ar trebui să fie interesante, iar conținutul să fie diferențiat în funcție de nevoile de învățare ale elevilor

Materialele educaționale ar trebui să fie îmbogățite pentru a acoperi diferențele dintre elevi. În cadrul cursurilor trebuie subliniată existența diferențelor individuale la subiectele conexe și importanța păstrării acestora.

E. Predare incluzivă

Cadrele didactice care au adoptat educația incluzivă își propun să organizeze materiale, planuri de lecție, strategii de predare, mediul de învățare, obiective educaționale în funcție de înțelegerea incluziunii și să răspundă nevoilor academice și sociale ale elevilor.

Unele dintre oportunitățile pe care un profesor care a adoptat predarea incluzivă le poate oferi elevilor cu cerințe diferite de învățare sunt următoarele:

- pregătirea documentelor de lucru la diferite niveluri,
- crearea de calendare individuale de lucru cu elevii care întâmpină dificultăți în munca obișnuită,
- oferirea capacității de a selecta abordări de evaluare în care elevii pot demonstra cel mai bine ceea ce au învățat (prezentare poster, prezentare orală, etc.).

F. Managementul incluziv al clasei

Poate minimiza barierele din calea muncii profesorilor și elevilor, de a folosi timpul adecvat de predare și de a asigura participarea elevilor la activități.

- Gestionarea resurselor, a oamenilor și a timpului în clasă.
- Asigurarea că elevii se respectă pe ei înșiși și mediul lor.
- Asigurarea participării active a elevului la procesele de învățare.

- Prelucrarea proceselor care sunt implicate în schimbarea comportamentelor care împiedică toți elevii să participe la procesele de învățare.

Ca urmare, pașii și metodele care vor fi utile de urmat pentru diseminarea educației incluzive și a practicilor acestora ar trebui să fie printre prioritățile politicii educaționale.

Pașii principali care trebuie întreprinși pentru diseminarea educației incluzive în toate țările pot fi stabiliți pentru a accelera activitățile de informare și conștientizare în acest sens; să actualizeze programele și materialele educaționale pentru a sprijini practicile incluzive și pentru a dezvolta formarea profesorilor. Pașii propuși oferă o perspectivă holistică care va duce la schimbări pozitive în întregul sistem de învățământ.

Pentru a face acești pași în viață, toți actorii asociați cu educația trebuie să colaboreze. Fiecare pas pe această cale și fiecare proiect care urmează să fie implementat este valoros și are potențialul de a fi o piatră de hotărâre importantă pentru soluționarea și internalizarea educației incluzive.

3 SUMAR

Legea privind dreptul la educație din 2009 asigură educația tuturor copiilor, indiferent de castă, religie, abilități și așa mai departe. Este esențial să construim o societate incluzivă printr-o abordare incluzivă. Făcând acest lucru, am contestat convingerile comune și am dezvoltat un nou set de ipoteze de bază. Incluziunea este mai mult decât o metodă de educare a elevilor cu dizabilități. Acesta subliniază că fiecare copil, indiferent de intensitatea și severitatea dizabilităților sale, este un membru valoros al societății și este capabil să participe la acea societate.

O bună educație incluzivă este aceea care permite tuturor elevilor să participe la toate aspectele clasei în mod egal sau aproape egal. Pentru a face față provocărilor, implicarea și cooperarea educatorilor, părinților și liderilor comunității este vitală pentru crearea de școli mai bune și mai incluzive. Guvernul Indiei încearcă să-și îmbunătățească sistemul educațional concentrându-se pe abordarea incluzivă. Provocările pot fi depășite prin creșterea gradului de conștientizare a drepturilor omului în comunități și prin publicarea unor exemple pozitive de copii și adulți cu dizabilități care reușesc în educația incluzivă și, ca urmare, în viața dincolo de școală. Trebuie să dezvoltăm un design incluziv al învățării pentru a face educația o experiență fericită pentru toți copiii, astfel încât educația pentru ei să fie primitoare, prietenoasă și benefică pentru elevi, iar ei să se simtă parte a ei, nu în afară ei. Prin urmare, educația incluzivă a apărut ca o soluție bună la întrebarea cum să educ acești copii mai eficient.

Această nouă lume în continuă schimbare se așteaptă ca tu să produci constant, mai important, să produci lucruri noi și să ții pasul cu această schimbare. Prin urmare, abilitățile de inovare vor fi abilități indispensabile pe care ar trebui să le aibă indivizii viitorului. Toate aceste abilități care se așteaptă să fie dobândite în secolul 21 sunt strâns legate de conceptul de învățare pe tot parcursul vieții în ansamblu. Continuarea activităților de învățare pe tot parcursul vieții pentru ca elevii să își dezvolte cunoștințele și competențele într-o perspectivă legată de abilitățile personale, civice, sociale și/sau de angajare va fi o abordare adecvată cerințelor vârstei.

În concluzie, este important să se dezvolte educația axată pe dezvoltarea competențelor secolului XXI și să se construiască un mediu educațional comun pentru copii și tineri, în care școlile și instituțiile culturale au o misiune comună de îndeplinit. În școli, profesorii cunosc foarte bine nevoile, limbajul și aspirațiile copiilor și tinerilor, iar instituțiile de cultură au resurse care pot deveni un teren pentru experimente și activități creative.

Ținând cont de nevoile educaționale în schimbare și de epoca supraîncărcării informaționale, căutăm oportunități de comunicare personală, comunicare directă și egală. Trebuie să ne dăm seama că cultura și educația sunt vitale pentru dezvoltarea umană. Educația artistică și creația artistică îmbogățesc sistemul de învățământ.

Cuvinte cheie: educație, competențe, creativitate, Educație Incluzivă, Competențe pentru secolul 21, copii cu nevoi speciale, dizabilități

REFERINȚE

Akçamete G., Büyükkarakaya H.S., Bayraklı H., Yıldırım E.S. (1994). *Reflections of Education Policies: General and Special Education*. UNESCO
Baker, E.T., Wang, M.C., Walberg H. J. (1995), *The Effects of Inclusion on Learning*, Journal ERIC, ISSN-0013-1784, <https://eric.ed.gov/?id=EJ496165>

Binkley, M., Erstad, O., Herman, J., Raizen, S., Ripley, M., and Rumble, M. (2010). *Defining 21st century skills*. White Paper commissioned for the Assessment and Teaching of 21st Century Skills Project(ATC21S).Melbourne,Australia
<https://www.intel.com.tr/content/dam/www/public/emea/tr/tr/pdf/education/tools-and-resources/century-21-skills-report.pdf>

Brookhart, S. M. (2010). *Assess higher-order thinking skills in your classroom*. Alexandria, ISBN: 978-1-4166-1048-9.
<https://www.ascd.org/books/how-to-assess-higher-order-thinking-skills-in-your-classroom?chapter=general-principles-for-assessing-higher-order-thinking>

Bulbul Hünar S. (2021), *Sokratik Sorgulamanın Başarı ve Tutuma Etkisi ile Üretilen Düşüncelerin Entelektüel Ölçünlere Uygunluğu* [eng. *Obtain Conformity of Thoughts with the Success and Attitude Effect of Socratic Inquiry method*], Ankara University Journal of Faculty of Educational Sciences Year: 2018, Volume: 51, Issue: 1, 183-201. DOI:10.30964/auebdf

Çolakoğlu, Z. R. (2013). *Establishing the validity of a leadership based situational judgment test*. Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.

DiCerbo, K. (2014). *Assessment and teaching of 21st century skills*. Assessment in Education: Principles, Policy and Practice, 21(4), 502-505. doi: 10.1080/0969594X.2014.931836

EBPO (2020). *Back to the future of education: Four OECD scenarios for schooling*. Centre for Educational Research and Innovation. <https://doi.org/10.1787/178ef527-en>

Eriş, A. (2013). *Situational judgment tests in assessing specific personality characteristics*. Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.

Eryılmaz, S. ve Uluyol, Ç. (2015). *FATİH project evaluation in the light of 21st century skills*.Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi, 35(2), 209-229.

Facione, P. A., Sánchez, C. A., Facione, N. C. and Gainen, J. (1995). *The Disposition toward critical thinking*. Journal of General Education, 44(1), 1

Filibeli T.E. (2016), *A new discourse, dialogue and democracy against discrimination*, Asulis, Istanbul. <https://hrantdink.org/attachments/article/195/ASULIS-A-New-Discourse-Dialogue-and-Democracy-Against-Discrimination.pdf>

Göksün, D. O. ve Kurt, A. A. (2017). *The relationship between prospective teachers' use of 21st century learner skills and use of 21st century teacher skills*. Eğitim ve Bilim, 42(190), 107-130.

Goregenli M. (2006). *From Special Education to Inclusive Education: an Analysis of Indian Policy*. Achieving Equality in Education: New Challenges and Strategies for Change. Kuala Lumpur, Malaysia http://www.icevi.org/publications/inclusive_educational.html

Haladyna, T. M. (1997). *Writing test items to evaluate higher order thinking*. USA: Allyn and Bacon. 21st Century Skills and Tools and Approaches Used to Measure These Skills.

Farkas L., Gergely D. (2020), *Racial discrimination in Education and EU equality law*. European Commission, Justice and Consumers, European Network of legal experts in gender equality and non-discrimination.

https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/racial_discrimination_in_education_and_eu_equality_law_web.pdf

Genys S., Kajenaite G., Stakela L. (n.d.), (2020) *Ugdymas XXI amžiui: 4K modelis švietimo kontekste*, [Eng. *Education for the 21st Century: The 4K Model in the Context of Education*]. Kurk Lietuvai project, Ministry of Education, Science and Sport. <http://kurklit.lt/wp-content/uploads/2020/11/Ugdymas-XXI-amziui-4k-modelis-%C5%A1vietimo-kontekste.pdf>

Kylonen, P. C. (2012). *Measurement of 21st century skills within the common core state standards*. Paper presented at the "Invitational Research Symposium on Technology Enhanced Assessments", held on May, 7th-8th 2012.

Luke, T., Grosche, M. (2018). *What do I think about inclusive education? It depends on who is asking. Experimental evidence for a social desirability bias in attitudes towards inclusion*. International Journal of Inclusive Education 22:1, 38-53. <https://doi.org/10.1080/13603116.2017.1348548>

Messiou, K. (2016). *Research in the Field of Inclusive Education: Time for a Rethink?* International Journal of Inclusive Education, 21:2, 146-159. DOI: 10.1080/13603116.2016.1223184

Laužikaitė M., Pautienius A., Užpelkis M., Vaicekauskienė V. (2010), *Kūrybiškumo ugdymo projekto galimybių studija*. [Eng. Feasibility study of creativity education project]. Ugdymo Pletotes Centras, Vilnius.

http://www.kurybinespartnerystes.lt/admin/spaw2/uploads/files/Kurybiskumo%20projektas_galimybiu%20studija.pdf

Sanjeev.K. (2006). *Inclusive Education: A Hope for Children with Special Needs*. Patna training college, Patna University. <http://www.bihartimes.in/articles/sanjeev/inclusiveeducation.html>

Save the Children (2014). *Save the Children stands for Inclusive Education*. <https://www.savethechildren.org/content/dam/global/reports/education-and-child-protection/incl-ed-pos-ppr.pdf>

Shah, R., Das, A. K., Desai, I. P. and Tiwari, A. (2014). *Teachers' concerns about inclusive education in Ahmedabad, India*. Journal of Research in Special Educational Needs. Doi:10.1111/1471-3802.12054

Taş, U. E., Arıcı, Ö., Özarkan, H. B. ve Özgürlük, B. (2016). *PISA 2015 national report*. Ankara: Milli Eğitim Bakanlığı. http://pisa.meb.gov.tr/wpcontent/uploads/2016/12/PISA2015_Ulusal_Rapor1.pdf

The European Commission (2018), *Europos sąjungos Tarybos rekomendacija dėl bendrųjų mokymosi visą gyvenimą gebėjimų*. [eng. *Recommendation of the Council of the European Union on key competences for lifelong learning*]. [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/LT/TXT/HTML/?uri=CELEX:32018H0604\(01\)&from=EN](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/LT/TXT/HTML/?uri=CELEX:32018H0604(01)&from=EN)

UNESCO (1994). *Salamanca Statement and Framework for Action on Special Needs Education*. Adopted by "the World Conference on special needs education: access and quality". Salamanca, Spain. <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000098427>

World Education Forum (2000), *The Dakar Framework for Action. Education for all: meeting our Collective commitments*. UNESCO. Dakar, Senegal <https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/1681Dakar%20Framework%20for%20Action.pdf>

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

UNESCO (2020) (s.n.), Inclusion in Education. Available at:
<https://en.unesco.org/themes/inclusion-in-education>

UNESCO (2020), *Global Education Monitoring Report 2020, Inclusion and Education: all means all*. ISBN:978-92-3-100388-2 <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000373718>

UNICEF (2007). Promoting the Rights of Children with Disabilities. Innocenti Research Centre, Innocenti Digest No.13 <http://www.unicef-irc.org/publications/pdf/digest13-disability.pdf>